

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

mi

šolsko leto 2005/2006

Pogled v našo ustvarjalnost

Šolsko leto 2005 / 2006

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

**MI – Pogled v našo ustvarjalnost
2005 /2006**

Odgovorni urednik:
Ervin HOJKE

Prispevke zbrala:
Darko ZUPANC
Barbara MAJHENIČ

Uredništvo šolskega novinarstva:
Matic SAMOBOR GERL, Sara
KOVAČIČ, Miha LAZAR, Ivana
LETIČ, Sara OVČAR

Mentor ŠNO:
Alenka ZENUNOVIČ

Uredništvo novinarskega krožka:
Vid BAKLAN, Mojca BEZJAK,
Monja KRAJNC, Anja VEIT, Mia
ŽGANJAR, Nina ŽNIDARIČ

Mentor:
Vojko JURGEČ

Naslovnica:
Veronika, Petra, Amanda, Janja

Fotografije:
Andrej LAMUT, 9.a

Lektorica:
Vlasta MLINARIČ

Računalniška obdelava:
Vojko JURGEČ

Izdala:
OŠ OLGE MEGLIČ PTUJ
Prešernova 31
2250 PTUJ
Tel.: 02/749 20 10
Faks: 02/749 20 11

e-pošta:
group1.osmbom@guest.arnes.si
Spletna stran:
www2.arnes.si/~osmbom1s

Še malo in za nami bo še eno šolsko leto. V učilnicah in na hodnikih bo za dva meseca zavlada samota, učenci pa boste izkoristili čas, da se sprostite in "napolnite baterije" za novo šolsko leto. Prepričani smo, da kljub temu ne boste čisto pozabili na svojo šolo, sošolce in nenazadnje tudi ostale delavce šole.

Za nami je torej še eno šolsko leto, v katerem smo se vsi naučili veliko novega. Poleg znanja, ki smo ga pridobili, smo veliko ustvarjali, sodelovali v različnih projektih, se predstavili in nastopali na različnih prireditvah in tekmovanjih. Eden od projektov, ki je potekal skozi vse šolsko leto, je bil Ptuj v 19. stoletju, s katerim bomo tudi zaključili letošnje šolsko leto.

Šola pomeni možnost, da se vsak izkaže na svojem področju, pa naj bo to naravoslovje, družboslovje, likovna ustvarjalnost, šport, tehnika... Mi, strokovni delavci šole, smo tukaj, da vas vodimo in vam damo možnost pokazati, kaj zmorete.

Našo skupno ustvarjalnost vam letos ponovno želimo predstaviti v letnem glasilu **MI**, ki je tokrat kanček drugačno kot ponavadi. Prvi del glasila smo namreč namenili nekaterim novicam z naše šole, ki jih sicer objavimo v šolskem glasilu *Kriki z Olgice*.

Pogled v našo ustvarjalnost, kot se že tradicionalno glasi podnaslov našega glasila, vas vabi, da si vzamete čas, prelistate in preberete glasilo in doživite moč ustvarjalnosti.

Po napornem šolskem letu, vam želimo tople, prijetne in sproščujoče počitnice.

Božični koncert

Tamara Zebec, 5.b, Mia Žganjar, 4.a

V ponedeljek, 19.12.2005, smo imeli božični koncert. Nastopili smo v cerkvi sv. Jurija. Pred nastopom smo imeli generalko, po kateri smo odšli v poseben prostor, kjer smo se posladkali s čajem in počakali na nastop. Zapeli so trije zbori naše šole, in sicer cicibanov, otroški in mladinski. Gledalci so tako lahko slišali sedem pesmi. Na koncu sta publiko z govorom pozdravila še ga. Anita Peklar ter pater Mirko Pihlar. Tako smo na naši šoli tudi letos poskrbeli za pravo praznično vzdušje.

Harry Potter

Anja Veit, 5.b

Ob dnevu šole nam je gospod ravnatelj obljubil brezplačni ogled kino predstave, in tako smo se v četrtek, 22.12.2005, ob 9. uri, vsi učenci naše šole zjutraj zbrali pod gradom. Z avtobusi smo se odpeljali v mariborski Kolosej na ogled dveh filmov. Tam smo se najprej "oborožili" s pokovko, nato smo se odpravili v dvorane. Učenci od 1. do 3. razreda devetletne osnovne šole so si ogledali film *Morski deček in deklica iz lave*, ostali učenci pa smo gledali film *Harry Potter, Ognjeni kelih*. Bilo je zares odlično!

Dan samostojnosti

Vid Baklan, 5.b

V petek, 23.12.2005, smo na naši šoli pripravili proslavo ob dnevu samostojnosti. Proslava je potekala v telovadnici. Pričela se je ob 10. uri. V vlogi učitelja zgodovine je nastopil Marko Todorovič, ki je preverjal znanje iz zgodovine Slovenije. V vlogi učencev so nastopili Rok Dajnko, Žan Jovič in Sani Kralj, ki so poskrbeli tudi za humor. Seveda pa to niso bili vsi, nastopalo je še veliko več učencev, ki so nam predstavili zgodovino Slovenije. Ob koncu smo si še ogledali kratek film o Olgici, po katerem nas je z govorom pozdravil gospod ravnatelj. Na obisku smo imeli tudi častnega gosta, režiserja filma o Olgici, gospoda Tinčka Ivanuša.

Dan samostojnosti, 23. december 2005

Zbirali smo denar za mariborski azil

Monja Kranjc, Mojca Bezjak, Urban Ilec, 4.b

Novo leto je zmeraj lepa priložnost, da razmislimo, kaj bomo storili drugače ali kako bomo ponudili pomoč tistim, ki so je potrebni. Sem zagotovo sodijo tudi živali, ki so ostale brez strehe nad glavo in jim

je dom postal mariborski azil.

V začetku letošnjega leta smo tako učenci in delavci naše šole zbirali denar za pomoč živalim v azilu. Skupaj smo zbrali zelo lepo vsoto, in sicer kar 67.958 tolarjev, na kar smo lahko zelo ponosni. Društvo proti mučenju živali Maribor bo denar, ki smo ga zbrali, zagotovo znalo zelo koristno porabiti, sami pa se bomo lahko pohvalili, da smo leto začeli dobrodelno.

Zimski športni dan

Sara Kovačič, 8.b

V torek, 17. januarja 2006, smo imeli zimski športni dan. Zimskih športov je veliko, zato se je lahko vsak posameznik udeležil športa, ki ga najbolj zanima. Učenci predmetne stopnje smo imeli na izbiro smučanje, sankanje, deskanje in drsanje, medtem ko so učenci prve triade razredne stopnje šli na grič pod ptujskim

gradom, kjer so uživali v sankanju. Učenci 4. razredov so se na sankanje odpravili na Pohorje. Mi, ki smo se odločili za drsanje, smo se ob uri zbrali na parkirišču pod gradom, od koder smo se z avtobusom odpravili na mariborsko drsališče, v Ledeno dvorano Tabor. Vsak si je izbral sebi primerne drsalke in vsi smo, polni pričakovanja, stopili na drseč led. Sprva smo drsali počasneje, nekaterim je zmanjkalo ravnotežja in hladen led so morali občutiti tudi na svoji koži. Kasneje smo se ob glasbi, ki nas je med drsanjem spremljala, tako kot led, ogreli tudi mi. Na koncu smo se vsi strinjali, da led sploh ni leden in ob odhodu smo si želeli ostati. Vse, kar je lepo, hitro mine. Nam se je zdelo, da čas beži hitreje kakor ponavadi in po tem takem smo se imeli lepo. Kljub manjšim "buškam" smo imeli za seboj nepozaben šolski dan.

Športni dan, 17. januar 2006

Delavnice ob kulturnem dnevu

Anja Hrženjak, 4.b

V četrtek, 2. februarja 2006, so na naši šoli potekale delavnice ob slovenskem kulturnem prazniku, ki so jih vodili ga. Simona Jakomini, ga. Jožica Jurše, ga. Alenka Kandrič in g. Darko Zupanc. Udeležilo se jih je okrog dvajset učencev iz razredne stopnje. Ko smo prišli, nam je učitelj prebral Prešernovo pesem Povodni

mož. Po končanem branju smo si šli izdelat lutke. Izdelava lutk je trajala kar nekaj ur. Preden smo začeli izdelovati lutke, smo odšli po blago, lepilo, čopiče in še mnogo drugega materiala. Kroglice iz stiropora smo namazali z belim lepilom in na njih dali gazo in še enkrat premazali z lepilom. Iz tega smo oblikovali glavo. Spodnji del kroglice smo zarezali z nožem in v zarezo vtaknili leseno paličico. Iz volne smo narezali trakove, ki smo jih vtikali v zarezo na vrhu kroglice. Tako smo dobili lase. Ko smo izdelali glavo, smo nadaljevali z izdelovanjem oblek za lutke. Povodnim možem smo naredili še klobuke. Ko smo lutke končali, smo se odpravili domov. Na delavnici je bilo zelo zabavno.

Prireditev ob materinskem dnevu

Vid Baklan, 5.b & Mia Žganjar, 4.a

V ponedeljek, 20.3.2006, smo pripravili prireditev ob materinskem dnevu. Predstavili smo zgodbo, ki se je vrtela okrog družine, v kateri so se oče in trije otroci odločili mami prirediti zabavo za materinski dan. Skozi zgodbo smo učenci posameznih razredov predstavili svoje točke (recitali smo pesmi, povedali nekaj misli o mami, zaigrali kratke zgodbe, zapeli in zaplesali). Svojim mamam smo pokazali, da jih imamo zares radi. Ob koncu smo vsaki mamici podarili še cvet, ki smo ga sami izdelali.

Materinski dan, 20. marec 2006

"Brihtne glavce" v Planici

Nina Žnidarič, 8.a

V četrtek, 16.3.06, smo se, če se lahko tako izrazim, "brihtne glavce", ki vedno poskrbimo za boljšo prepoznavnost naše šole, za nagrado odpravili na Planico, kjer smo si ogledali uradni trening smučarskih poletov. Trenirali so seveda najboljši smučarski skakalci z vsega sveta, saj je bilo v soboto in nedeljo tekmovanje za svetovni pokal v smučarskih skokih.

Izpod gradu smo se odpeljali že ob pol sedmi uri zjutraj. Mogoče je bilo to za koga res še prehitro, a vedeli smo, da bo dan nepozaben za vse nas! Že na avtobusu je bilo dobro vzdušje. Po avtobusu je odmeval smeh in pesmi, skratka krasno vzdušje je bilo v ozračju. Po približno dveh urah vožnje smo imeli postanek, kjer smo pomalicali. Ker nas še veliko ni bilo v Planici, smo bili že vsi nestrpni in polni pričakovanj! Ko smo končno prispeli, so že nekateri skakali, tako da so se naše oči lahko na hitro "napasle" lepih skokov. V zabaviščnem šotoru so nam postregli malico in topli čaj. Za spomin je vsak dobil rdeč šal, s podpisom enega od slovenskih smučarskih skakalcev. Sama sem dobila šal s podpisom Roberta Kranjca. Ko smo pomalicali, smo se v spremstvu učiteljev odpravili do skakalnice. Z nami so bili učitelji Marko Feguš, Andrej Satler in Bojan Tisak. Ko sem si ogledala to veliko skakalnico sem si mislila: "Uh, ti fantje pa imajo res veliko poguma!" Saj vsi vemo, da "naša" Planica res ni kar tako. No, če vam pa čisto odkrito

priznam, ko so tako letali po zraku, sem bila tako navdušena, da bi se tudi sama enkrat spustila po skakalnici.

Na treningu se nas je zbralo 2000 otrok iz vse Slovenije. Nad skoki skakalcev smo bili zares navdušeni! Nekateri so skočili daleč, nekateri malo manj! A vsi so pristali na nogah! Skoki so lepi, če jih gledaš na TV, ampak v živo je to nekaj čudovitega. Najdaljši skok je bil dolg 222 m. "Ta Norvežan pa je bil od sile!" Po koncu treninga pa še ni bilo konec zabave, sledilo je rajanje v šotoru s pevcem Omarjem Naberjem. Bilo je res super! Mi, Štajerci, smo seveda naredili s svojo dobro voljo pravi ŽUR! Vsi smo plesali, se vrteli in se skratka fajn imeli. A na žalost je ta dan še prehitro minil.

Dan Zemlje

Sara Kovačič, 8.b

V petek, 21. aprila 2006, je bilo na Ptuju zelo živahno. Pred Mestno občino Ptuj in Mercator Blagovnico se je odvijal program na temo dan Zemlje. S koreografijo Sinji galeb smo se predstavile plesna skupina Avše iz OŠ Olge Meglič, središče dogajanja pa so obkrožale risbe in plakati učenk in učencev naše šole, ki so vsak po svoje predstavljali pomen zemlje. Kasneje smo Avše pred Mercator Blagovnico popestrile še dogajanje, kjer so se z raznimi nastopi predstavili tudi učenci nekaterih drugih šol. Prav tako kot vrsta drugih šol je imela tudi naša šola svojo stojnico, na kateri smo razstavili izdelke iz starega papirja in ostalih odpadnih materialov in s tem dokazali, da je mogoče veliko odpadkov uporabiti v koristne namene. Dan smo zaključili z mislijo, da je za Zemljo res vredno skrbeti.

Velika noč

Anja Draškovič, 3.b

Pred veliko nočjo smo bili v šoli praznično razpoloženi. Barvali smo jajčka, ki smo jih kasneje odnesli domov. Učenci prvih razredov so na velikonočne delavnice povabili še svoje starše in skupaj so ustvarjali. Tudi pri nas doma smo barvali jajčka. Bila so rdeča, vijolična in modra. Pred veliko nočjo smo jih odnesli k žegnu in jih za velikonočni zajtrk z veseljem pojedli. Tudi velikonočni zajček je poskrbel, da sem se imela s čim sladkati.

Dan upora proti okupatorju

Nuša Lutarič, 5.b

V sredo, 26. aprila 2006, smo se učenci in delavci naše šole zbrali na šolskem dvorišču, kjer smo priredili spominsko uro ob dnevu upora proti okupatorju. Učenci smo se predstavili z različnimi glasbenimi točkami, ki so popestrile proslavo. Sledili so zanimivi govori učenk in učencev, ki so nas še bolj podrobno seznanili o tem zgodovinskem dogodku in o naših pogumnih prednikih, ki so v slovenski zgodovini naredili velik korak za našo samostojno državo. Ob koncu pa je gospod ravnatelj Ervin Hojker dodal še nekaj besed, ki smo jim vsi z veseljem prisluhnili.

Državno tekmovanje iz Vesele šole

Urban Neudauer, 8.b

V aprilu 2006 je na naši šoli potekalo državno tekmovanje iz Vesele šole. Obiskali so nas tekmovalci iz številnih drugih šol in skupaj smo se odpravili v telovadnico, kjer smo si ogledali krajšo prireditev, na kateri so nastopili naši prvošolčki in plesna skupina Avše. Po plesu je imel govor še gospod ravnatelj, ki je izrekel nekaj spodbudnih besed, nato pa smo se odpravili v učilnice. Tekmovanje se je pričelo ob 14. uri in je trajalo 40 minut. Naloge so bile precej težke, a kljub vsemu zelo zanimive. Po koncu tekmovanja smo dobili kosilo in se nato odpravili domov.

Sodelovanje z varovanci Doma upokoencev na Ptuj

Veronika Pintar, 8.a

Tudi letos smo veliko sodelovali z varovanci Doma upokoencev na Ptuj. Nekatere učenke naše šole smo se večkrat udeležile različnih delavnic v Domu upokoencev, varovance pa smo povabili tudi na našo šolo. Zadnje srečanje je potekalo 30. maja 2006, ko smo se ob 14. uri dobili v Domu upokoencev, kjer smo pripravili piknik. Učenke z naše šole, kot tudi z nekaterih drugih šol, smo se predstavile s svojo točko. Barve naše šole sem zastopala z glasbeno točko. Zaigrala sem na violino. Po končanih nastopih smo imeli piknik. Prostovoljci smo pomagali razdeliti hrano starejšim, nato smo skupaj jedli, se pogovarjali in na koncu še posladkali s sladoledom. Po dveh urah smo piknik končali in se vsi strinjali, da ga bo treba še kdaj ponoviti.

Kdor vesele pesmi poje

Nina Žnidarič, 8.a

V ponedeljek, 25. maja 2006, je bilo na Olgici pravo filmsko vzdušje. Nastopili so pevci, plesalci in igralci studia Olgice. Tudi sama sem nastopila in sicer v vlogi "gospe". Jaz pa gospa?

Prireditve se je pričela ob 19. uri, dve uri pred tem pa se je odvijala generalka.

Na glavni prireditvi smo zaigrali prizore iz znanih slovenskih filmov, in sicer iz *Sreče na vrhovi*, *Kekca* in *Cvetja v jeseni*. Gledalci so lahko prisluhnili prelepi melodiji na citrah, ki jo vsi dobro poznamo iz *Cvetja v jeseni*. Tudi naši pevci so se odlično izkazali, saj so vse filmske pesmi enkratno odpeli. Enako lahko trdim za naše igralce, ki so se pokazali v najlepši luči. Tudi sama sem še tik pred nastopom imela veliko tremo, a je ta, brž ko sem stopila pred občinstvo, popolnoma izginila. Kdo torej potrebuje Hollywood, če pa imamo Olgico?

Dvigalo za Jana

Helena Ocvirk

V mesecu maju se je celotni učiteljski zbor vključil v humanitarno akcijo zbiranja prostovoljnih denarnih prispevkov za izgradnjo dvigala za osemletnega Jana iz okolice Desternika pri Ptuj.

Jan ima cerebralno paralizo in je na invalidskem vozičku. Obiskuje 2. razred devetletnega programa v Zavodu za invalidno mladino Kamnik. V domači hiši imajo veliko stopnic in ker Jan odrasča in postaja vse težji, je dvigalo zanj in za njegove starše edina rešitev. Prepričani smo, da bomo z našim denarnim prispevkom delno pomagali Janu olajšati življenje. Prav tako pa smo dokazali našo srčnost in ljubezen do pomoči potrebnih ljudi.

Kdor vesele pesmi poje, 25. maj 2006

Dnevi atletike na Ptuj

Tatjana Širec Jovanović in Bojan Tisak

Konec meseca aprila je bila OŠ Olge Meglič zaupana izvedba medobčinskega, področnega in kot vrhunec vsega še državnega tekmovanja v atletiki za osnovne šole. Vsi na šoli smo se zavedali, da smo prevzeli odgovorno nalogo in da se še enkrat, kot že mnogokrat doslej, s kolektivnim pristopom izkažemo kot kakovosten in strokoven izvajalec velikih tekmovanj.

Priprav za izvedbe vseh treh tekmovanj smo se lotili pravočasno in sistematično. Redno smo sodelovali z organizatorjem tekmovanj s Športnim zavodom Ptuj, s soorganizatorjem AK Keor Ptuj ter zadeve izpopolnjevali do vrhunca, do 6. junija, ko je potekalo državno tekmovanje.

Na tekmovanjih je sodelovalo 240 osnovnih šol iz cele Slovenije, v atletskih disciplinah pa se je preizkusilo 640 mladih športnikov.

Kot izvajalci vseh treh atletskih tekmovanj smo bili zadolženi za delo na terenu (pomoč sodnikom, tekmovalcem, organizatorjem itd.), za obveščanje (priprava biltena, zbiranje rezultatov na terenu itd.), za svečane otvoritve tekmovanj, ter deloma za protokolarni del tekmovanja. Aktivno delo in sodelovanje v pripravi ter sami izvedbi tekmovanja g. ravnatelja Ervina Hojkerja in obeh šolskih športnih pedagogov, ter zgledno sodelovanje s Športnim zavodom Ptuj ter Atletskim klubom Keor, so omogočili, da so tekmovanja klub muhastemu vremenu potekala brez večjih zapletov. Na vseh treh tekmovanjih, na medobčinskem

(15. 5. 2006), področnem (25. 5. 2006) in državnem (6. 6. 2006), pa je bilo potrebno zagotoviti primerno število učencev in učiteljev, ki so svoje delo opravili profesionalno, odgovorno in so bili pripravljeni posvetiti nekaj svojega prostega časa čarom atletike. Verjamemo, da bodo tekmovalci, športni pedagogi, spremljevalci ter gostje ohranili na letošnja atletska tekmovanja osnovnošolcev lep spomin na Ptuj, ter da smo tako tudi s svojim delom promovirali atletiko in šport med mladimi.

Področno tekmovanje iz atletike, 25.5.2006

Obiskali smo prijatelje v Koprivnici

Nina Žnidarič, 8.a

V petek, 2. junija 2006, smo se učenci naše šole z veseljem odzvali povabilu pobratene šole Đuro Ester iz Koprivnice na Hrvaškem, ki nas je povabila na praznovanje njihovega dneva šole. To je že neke vrste tradicija, saj se tudi mi vedno znova veselimo njihovih obiskov. Tako dobimo lepo priložnost, da spoznamo nove prijatelje in da preživimo lepe trenutke z vrstniki iz tujine.

V petek se nas je tako okoli štirideset učencev skupaj s spremljevalci, ga. Anito Peklar, g. Bojanom Tisakom, ga. Tatjano Širec in ga. Renato Debeljak, nekaj uric po pouku zbralo pod gradom, kjer nas je čakal avtobus. In čeprav je zunaj deževalo, je v avtobusu sijalo sonce.

Pot do Koprivnice je tako še prehitro minila. Ko smo prispeli, so nas toplo sprejeli. Vzdušje je bilo čudovito. Učenci in učitelji smo bili nasmejani in sprehod po šoli nas je še bolj razveselil. Poskrbeli so, da naši trebuhu niso ostali prazni, zato so nam postregli okusne slanike in sok. Po prigrizku smo si ogledali zares zanimivo razstavo slik, herbarijev in drugih izdelkov učencev. Po razstavi smo se odpravili v športno dvorano, kjer smo počakali na pričetek prireditve. Najprej so zaigrali tamburaši, po katerih je šola še posebej znana. Sledili so zanimivi in izvirni nastopi, v katerih so se predstavili številni učenci. Med drugim so nastopile tudi plesalke iz naše šole in požeze bučen aplavz. Prireditev so zaključili s pesmijo.

Besedo je dobil tudi naš ravnatelj Ervin Hojker, ki se je zahvalil za povabilo in pohvalil prireditev. Po koncu so nas povabili še na večerjo, po kateri smo se še malo sprehodili po okolici, nato pa se počasi odpravili v našo preljubo Slovenijo. Domov smo prispeli okrog pol enajste ure.

Ta dan je bil kljub dežju poln sonca in lepih dogodkov.

Koprivnica, 2. junij 2006

Super nogometašice

Tjaša Galič, 2.b

Nekega lepega poletnega dne so se Super nogometašice pripravljale na nogometno tekmo. Nogometašica Barbara je zaklicala: "Pohitite, skoraj se bo začelo!" Ravno so pri kuhinjski mizi pile kokakolo. "Pa saj se ne mudi," je rekla Samantha, "do tekme še imamo deset minut." "Ja, ampak deset minut hitro mine," je rekla Tjaša.

Ko sta jih Tjaša in Barbara prepričali, so se vse punce skupaj zbrale in se odpravile na tekmo. Igrali so proti ekipi Barcelone. Spraševale so se le, kaj bo z njimi, ker je nasprotnik zelo dober.

Končno je sodnik zažvagal in tekma se je začela. Bila je zelo napeta. Super nogometašice so izvedle nekaj zelo dobrih akcij. Golman vrže žogo in žoga prileti točno pred Samantha. Nasproti ji priteče Ronaldinho in da ji ne bi staknil žoge, ji hitro Tjaša priteče na pomoč. Samantha poda žogo Tjaši, Tjaša Barbari, ki je čisto pred golom, Barbara brez problema pošlje žogo v gol. "Gooool!" zakličejo navijači Super nogometašic. Sedaj zadane gol tudi Samantha. "Kaj pa zdaj?" se začudijo gledalci. "Napad na Tjašo!" vzklikajo navijači Barcelone. "Tjaša teci, kolikor moreš, teci, teci!" jo spodbujajo njeni navijači. Gooooool! Tjaša je zadela gol!

Tekma se je končala 3:0 za Super nogometašice. Super nogometašice so se z zlatim pokalom srečne odpravile domov. Nogometno prvenstvo v Nemčiji si bodo za zmeraj zapomnile. Vedo pa, če močno upaš, se lahko vse uresniči.

Kako sem razveselil očeta

Sadat Veliu, 4.b

Odločal sem se, o kom naj napišem - o mami ali očetu. Odločitev je bila težka. Odločil sem se tako, da sem vrgel kovanec. Odločitev je padla na očeta. Razmišljal sem, kako atiju delam veselje: ali tako, da sem priden v šoli, da počistim za sabo... Pravega odgovora nisem našel, zato sem se odločil, da ga bom vprašal. Z odgovorom me je presenetil. Vprašal me je, ali imam rad čokoladno torto. Najbrž zato, ker ve, da jo imam najraje. Odgovoril sem pritrdilno. Nato mi je rekel, da sem jaz njegova čokoladna torta. Vse ostalo – to, da sem priden v šoli, da pospravljam za sabo, so okraski na čokoladni torti. Vesel sem, da svojega očeta razveseljujem že zaradi tega, ker sem. Trudil pa se bom, da bo njegova čokoladna torta zmeraj zelo okrašena.

Moji začetki na tem svetu

Tonja Kolednik, 3⁹.a

Rodila sem se ob 10. uri in 8 minut zjutraj. Bil je petek, 5. 9. 1997. V trenutku, ko sem privekala na svet, sta me pozdravila mami in očka. Njuna srčka sta bila zelo srečna, zato so se jima smejale oči in usta. Ko so me položili na mamin mehki trebušček, sem se takoj potolažila in zaspala. Dolga sem bila 49 cm in težka 3000 gramov. Od takrat naprej samo še rastem...

Izštevanka o moji družini

Bruno Gale, 3⁹.b

Moja mama je Irena,
očetu je Andrej ime,
moja sestra je Pia,
kdo le glavni v družini je?
En, dva, tri,
ime ugotovi pa zdaj ti!

Kaja Siebenreich, 1.a

Dedek

Bruno Gale, 3⁹.b

Dedek moj je pravi as.
Eden v mestu je doma.
Danes rojstni dan ima.
Enega pa še imam,
Ki doma je daleč stran.

Znašel sem se v pravljici

učenci 3⁹.a

Vilo sem prosil, da pomaga vsem otrokom sveta, da bi bili srečni. Imeli bi igrače in ne bi bili lačni in nikjer ne bi bilo vojne. Vsi otroci bi hodili v šolo in se marsikaj naučili.

Upam, da bo moja želja izpolnjena.

Matic Karlovčec

Nekega dne sem se znašla v deželi Barbik. Tega dne sem šla na sprehod in našla vilo, ki je spala. Ko sem prišla, se je zbudila. Ker sem jo zakrila pred soncem, me je vprašala, kaj si želim. Rekla sem ji, da bi rada postala prava Barbika. Vila mi je željo uresničila.

Rebeka Gomilšek

Nekoč je živela punčka. Nekega dne je hodila ob potoku. Videla je ribico, ki se ji je zataknila plavut. Pomagala ji je. Ribica ji je rekla: "Kaj si želiš v zahvalo?" "Veš, ne morem ti povedati. To je takšna stvar, ki mi jo je nerodno zaupati," je odgovorila deklica. Ribica jo je prepričala, da njej lahko pove. Deklica jo je prosila, naj to ostane njuna skrivnost. Zaželela pa si poseben lak za nohte, da si jih ne bi več grizla.

Ribica ji je poklonila lak za nohte in ji obljubila, da bo to ostala njuna skrivnost.

Neli Pečnik

Moj dežnik je lahko balon

učenci 3⁹.a

Razmišljali smo o čudežnih klobukih in si zaželeli...

Lastnost mojega klobuka je, da z njim na glavi postaneš najboljši golman.

Alen Toplak

Z mojim klobukom lahko padem, a se ne poškodujem. Kadar si ga poveznem na glavo, lahko ozdravim vse bolne živali na celem svetu.

Lara Jeza

Ko si daš moj klobuk na glavo, lahko popraviš vse stroje.

Aleš Korpar

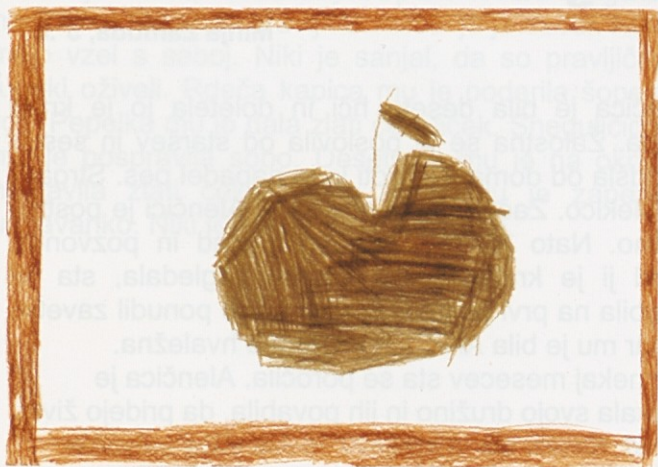
Ji Si Han Chen, 1.b

Štiri deklice in zlato jabolko

Mitja Vaupotič 3⁹.b

Nekoč so živele štiri razigrane deklice. Bile so dobre prijateljice. To so bile Rdeča kapica, Trnjulčica, Pepelka in Desetnica. Na travniku so poskakovale, trgale cvetje, v gozdu pa so pomagale sedmim palčkom pri kuhanju, pranju in pospravljanju njihovega doma. Morale pa so biti zelo pazljive, saj jim je pot včasih prekrizal hudobni volk in takrat so tekle, kar so jih nesle noge, da so se rešile in prišle domov žive in zdrave. Tudi hudobna starka se je potikala po gozdu in jim ponujala strupena jabolka. Njih pa je zanimalo le eno jabolko. To je bilo zlato jabolko, ki je raslo osamljeno na stari, skoraj že posušeni jablani sredi jase. Vsak dan so ga znova in znova skušale odtrgati, a jim ni uspelo. Vsemogoče so poskušale,

Aljaž Bombek, 1.a

Ivana Ilec, 1.b

končno se jim je posvetilo. Na pomoč so poklicale dobro vilo. Ta jim je končno izpolnila željo. Napravila se je huda nevihta, najhujša doslej. Pihal je orkanski veter in grozno je grmel. Do jutra je nevihta pojenjala in glej ga zlomka, zlato jabolko je končno padlo na tla. Deklice so se ga neizmerno razveselile in se zahvalile dobri vili. Ta jim je naročila, da ga morajo točno ob polnoči zapreti v zlato kletko in jo zakleniti z zlatim ključem. Tako bo njihovo življenje postalo večno in čudovito.

Deklice so jabolko tako občudovale, da so pozabile na čas. Ura je odbila polnoč in jabolko je v trenutku zgnilo. Iz njega je prilezel droben, zlat črviček. Deklice so bile jezne same nase, ker niso upoštevale navodil dobre vile. Planile so v jok in jokale in jokale. Zlatemu črvičku so se zasmilile in dal jim je še eno samo priložnost. Dobro so mu prisluhnile in storile kot je naročil. Tako so bile rešene. Živele so dolgo in srečno do konca svojih dni.

Gozdne jagode (narobe pravljica)

Timi Pungaršek, 3⁹.a

Rdeča kapica je šla po gozdu. Naenkrat je zagledala rdeče jagode in jih dala nekaj v usta. Ko jih je že nekaj pojedla, je priletela Zlata ptica in ji dejala: "Te jagode so vendar strupene." Rdeča kapica je povabila glavo, ni vedela, kaj naj stori. Kot naročeno je prišla Pepelka. Vprašala je: "Kaj je narobe?" "Slabo ji je," je dejala ptica. Pepelka ji je dala čudežno zdravilo. Rdeča kapica je takoj ozdravela in vsi so živeli srečno naprej.

Mihaela Stočko, 3⁹.b

Romano Pravdič, 7.a, Sašo Kaisersberger, 7.a,
Amadej Ban, 7.b

Ljudska pravljica Desetnica z drugačnim koncem

Minja Zamuda, 3⁹.a

Alenčica je bila deseta hči in doletela jo je kruta usoda. Žalostna se je poslovila od staršev in sester ter odšla od doma. Na poti jo je napadel pes. Strgal ji je oblekico. Začelo se je mračiti in Alenčici je postalo hladno. Nato je zagledala velik grad in pozvonila. Odprl ji je kraljevič. Ko sta se zagledala, sta se zaljubila na prvi pogled. Kraljevič ji je ponudil zavetje, za kar mu je bila Alenčica za vedno hvaležna. Čez nekaj mesecev sta se poročila. Alenčica je poiskala svojo družino in jih povabila, da pridejo živeti v grad. Kmalu sta si kraljevič in Alenčica ustvarila družino in vsi so bili srečni.

Recept proti strahu

Mitja Vaupotič, 3⁹.b

- 5 tolažilnih besed
- 9 žlic dobre volje
- 1 skodelica smeha
- kanček pazljivosti
- 10 lončkov zaupanja
- 1 velik objem
- 7 zajemalk vztrajnosti
- ščepec poguma pomešan s kančkom odločnosti

Nikijeve sanje

Timotej Rosič, 3⁹.b

Nekoč je na zapuščeni knjižni polici ležala knjiga z naslovom Najlepše pravljice. Našel jo je deček Niki in jo vzel s seboj. Niki je sanjal, da so pravljичni junaki oživel. Rdeča kapica mu je podarila šopek rož. Pepelka mu je dala zlati čevljiček. Sneguljčica mu je pospravila sobo. Desetnica mu je na okno nastavila zlati cekin. Zlata ptica mu je zapela uspavanko. Niki je sanjal najlepše sanje.

Chou-chou v živalskem vrtu

Samantha Kralj, 2.b

Ko sem gledala zemljevid, sem se nekaj spomnila. Lahko bi šli v živalski vrt. Chou-chou sem oblekla v žirafa. Odšli sva, s seboj sva vzeli kokice, smokije, čips, čokolado in bonbone. Pričelo je deževati. S seboj sva vzeli tudi dežnik. Ko sva prispeli tja, je posijalo toplo sonce. Sprehajali sva se po gozdovih, cestah in celo ob ribnikih. Videli sva medvede, opice, lisice, volkove, konje in veliko drugih živali. Po ogledu živalskega vrta sva odšli proti domu. Ko sva prišli domov, sva s Chou-chou takoj zaspali.

Sebastian Grgič, 2.b

Sladke sanje

Luka Kramberger, 3⁹.a

Sladke sanje,
naj metuljček te popelje vanje,
tam naj vrtnice
ti celo pot cvetijo
in najlepše ptice
naj pozdrave ti delijo.

Ljubezenska za deklice

Nejc Rus, 3⁹.a

Draga moja,
ti si kakor cvet,
rad te gledam
spet in spet.

Tvoj nasmeš je sonce,
sonce, ki razsvetli dan,
ti si kakor lučka,
sladka moja punčka.

Mavrica

Timotej Rosič, 3⁹.b

Mavrica takrat zasveti,
kadar dežek lije in sonce sije.
Mavrica je pisan cvet,
v katerega je svet odet.

Nuša Lutarič Grager, 5.b

Neskončna ljubezen

Tamara Vindiš, 3⁹.b

Neskončna ljubezen,
ki večno žari,
se že pred rojstvom
dojenčka rodi.

Nihče ne presega
njenih darov,
že s praga jih čutim,
ko pridem domov.

Neskončna ljubezen
je ena sama,
ves svet jo kliče:
ljubljen mama.

Okolje

Barbara Gaiser, 2.b

Naša hiša stoji blizu gozda. Letos je bila zelo huda zima, zato se je veliko dreves polomilo. Sedaj odlomljene veje ležijo na tleh, nekatera drevesa pa so kar cela izravana. Sedaj je potrebno odlomljene veje in izravana drevesa znositi na kup in jih razžagati. Porabijo se lahko za kurjavo. Naša zelenica leži ob cesti, ki so jo vso zimo posipavali s kamenjem zaradi poledice. To kamenje so s plujenjem zmetali na zelenico. Kamenje je potrebno z grabljami odstraniti z zelenice, da bo trava lahko naprej rasla.

V deželo je prišla pomlad

Tim Vedernjak, 2.a

Sonce končno greje močnejše. Prebudili so se zvončki, trobentice in vijolice. Vse je zadišalo po pomladi. Živali si pripravljajo svoj domek. Ptički se ženijo in so pri tem zelo glasni. To mi je všeč. Jaz se zelo veselim pomladi, ker lahko igram nogomet, ki ga imam zelo rad.

Ptica kukavica išče pomlad

Dolores Krajnc, 2.a

Ptico kukavico so že pošteno bolela krila. Tiho si je zašepetala: "Joj, kdaj bom že našla pomlad." Med letom še ni opazila nobenega zvončka. Jezila se je na veter, ki ves čas pihlja in odganja toplo sonce. Uboga kukavica še vedno leta in išče zvončke in upa, da bo pa morda nekega dne le našla pomlad. To ji želim tudi jaz.

Pomlad je tu!

Lara Maher, 2.a

Toplo pomladno sonce je prebudilo zvončke in trobentice. Ptički veselo žvrgolijo na drevesih. Kmalu bodo zacvetela sadna drevesa. Čebele bodo pričele nabirati med. Na travniku bom lahko nabirala pomladne cvetlice.

Pomlad je tu!

Lara Maher, 2.a

Prebudili so se zvončki, trobentice, mačice in vijolice. Vesel sem pomladi, ker lahko tekam. V teku imam dobre rezultate. Začel sem tudi kolesariti. Z bratcem hodim na sprehode. Končno sem dočakal toplo pomlad.

Pomladna tiščanja

Aleks Mesarič, 4.b

Neko lepo sončno pomladno jutro, ko se mišek Tomi zbudi, ga nekaj tišči v trebuhu. "Kaj je to?" se vpraša sam pri sebi in gre v kopalnico, si umije zobe, se opazuje v ogledalu in samemu sebi se zdi čuden. A je bolan? Morda lačen? Nato odide v kuhinjo. "Mami, še imamo kaj dobrega sira?" "Ja," mu odvrne mama. Ko poje poslastico, mu je bolje, a samo za nekaj časa. Oče ga opazuje in reče: "Oh, to so bili tisti pomladni dnevi, ko sem se zaljubil. Ha, ha, ha, takrat me je bolel trebuh." Zdaj je Tomi vedel: "To bo. V petek sem se zaljubil v sosedovo Ano."

Pomlad

Barbara Babič, 4.b

Rože cvetijo,
ptički frčijo,
sonce nas greje,
punčka se smeje.

Rože cvetijo,
metuljčki letijo,
otroci norijo,
mame kričijo.

Pomlad je prišla,
juhu hura!

Pomlad je prišla

Miha Kosi, 3⁸.b

Zima je odšla,
pomlad je spet prišla.
Sonce sveti kot poleti.
Vsi se že smejiijo,
ko trate zelenijo.

Še drevesa zelenijo,
druga pa brstijo.
Na gozdove in na parke,
sonce meče svoje žarke.

Ko zvončki oznanjajo pomlad,
jih nabiram rad.
Na trati jih narežem,
v šopek jih zvežem.

Žan Mohorko, 1.b (OPB)

Pomlad

Bruno Marinič, 4.a

Sončni žarki so posijali in jutranja rosa se je zalesketala v lepi pomladni svetlobi. Cvetlice razpirajo cvetove in travnik je zaživel v pomladnih barvah in veselju. Prav tako kot cvetlice se prebujajo otroci. Veseli, mladi, razigrani, saj se začena nov pomladni dan. Pomladno prebujanje je kot čudež po mrzli zimi in tako lahko vsak prisluhne zvokom narave. Na gozdni jasi se vsa srečna prebujajo pikapolonica, ki si želi znova poleteti. Ptičje petje razveseljuje raziskovalce, ki že nestrpno čakajo nove izzive širne narave. Drevesa brstijo. Vse se počasi umirja, murni se začenjajo oglašati in gozd zatemni noč. Sredi temne noči posije luna na jaso in prebudijo se nočne živali. Počasi in potihoma se odpravijo na lov. Vse je v prelepem pomladnem vzdušju.

Petra Filipič, 9.a

Mladi cesar

Nina Širec, 4.a

Mladi cesar rad bi ženo imel,
zanjo lepo bi res skrbel.
Ko otroka bi dobila,
bi ga skrbno vzgojila.

Želja se mu je izpolnila,
žena dva otroka je rodila.
Otroka vedno večja sta bila,
vse življenje sreča ju je spremljala.

Ko odrasla sta oba,
očeta sta posnemala.
Ženi sta si poiskala in
cesarjev rod nadaljevala.

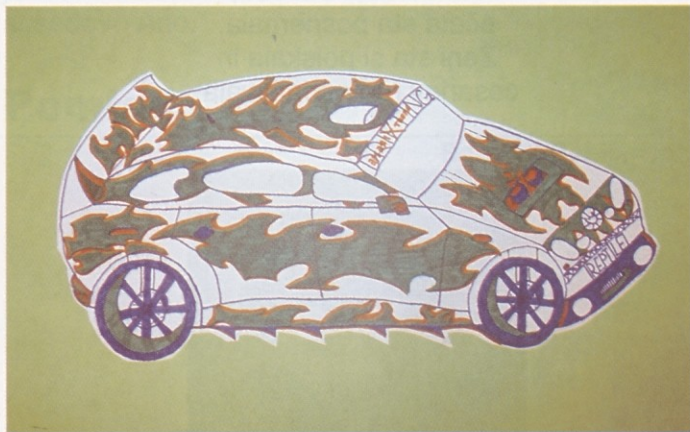
Tibor Šprah, 7.a

Kolesarski izpit

Tina Fekonja, 4.a

V petek, 27. 5. 2006, smo 4. razredi opravljali kolesarski izpit. Že prej smo se teoretično dobro pripravili. Najprej smo malo vadili, potem pa smo se zapeljali na izpitno vožnjo. Problem je bil le, da smo zanjo mislili, da so vaje, saj nam ni nihče povedal! Ko so nam čestitali, smo se najprej malo čudili, ko pa smo dojeli, kaj se nam je pravkar posrečilo, smo vse proslavili z glasnim vriskanjem in čestitanjem drug drugemu. Z dobrim občutkom smo se nato odpeljali domov.

Niko Pšajd, 9.b

Pametna glava nosi čelado

Tina Fekonja, 4.a

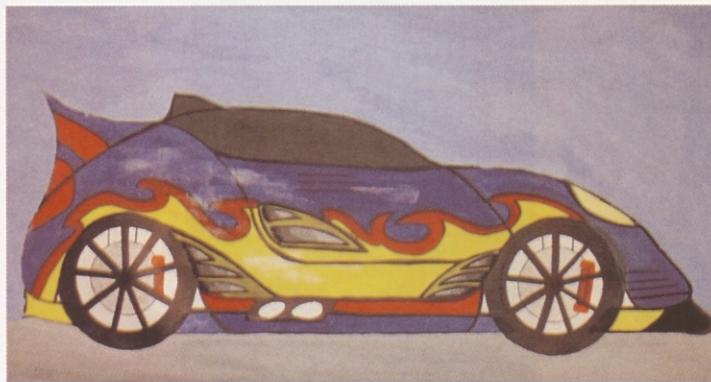
Dobrodošli na planetu,
ki se čudno imenuje!
Dobrodošli v našem svetu,
ki čelade v zvezde kuje!

To je varnostni klobuček,
ki dobi ga zlahka vsak.

Čeprav je trda,
ko butneš v cesto,
mehka je kot mah.

Tu - v "Čeladomaniji",
vsak varen je zelo!

To najpomembnejši je planet,
kar kdajkoli jih je bilo.

Niko Pšajd in Sani Kralj, 9.b

Žan Turk, 2.b

Lidija Kokol, 7.a in Hana Černe, 7.b

Jasmina, Maja in Simona, 8.a in 8.b

Nuša in Špela Mahorič, Leon Tašner, 5.b

Motilo me je pomanjkanje svobode

Ivana Letič, 7.b

Znana Koprčanka Sara Jurjavčič iz Bara, ki se je vsem vtisnila v spomin z raznimi šalami in pesmimi, je iz igre izpadla pred glavnim izborom. Vsem sotekmovalcem je bila v veselje in radost. Videli smo jo lahko tudi v ptujskem šotoru. Sara mi je bila res najboljša od vseh tekmovalcev

v Baru. Prosila sem jo za intervju. Odgovore sem dobila preko elektronske pošte.

Kaj te je pripeljalo v Bar?

Želela sem si nekaj novega v življenju. Nove situacije, poznanstva in prijateljstva! Ko sem se prijavila, se mi ni niti sanjalo, da bom sprejeta.

So se tvoji starši strinjali s tvojo odločitvijo?

Oba sta me podpirala že od samega začetka. Edino moji mami je bilo malo težko, ker sem cel lokal prepustila njej.

Kaj bi ti storila z nagrado, če bi jo dobila?

Če bi zmagala, bi 1 milijon podarila Mišu (seveda, če bi bila skupaj v finalu), ostali denar pa vložila v lokal. Pa mamu in atija bi na dopust peljala.

Kaj se ti je zdelo v Baru najboljše in kaj te je motilo?

Vsak dan posebej mi je bil najboljši. Sploh mi ni bilo hudega. Na koncu pa me je začelo motiti pomanjkanje svobode.

Sari se zahvaljujem za ta intervju!

V Mitjinem poklicu ni lenarjenja

Miha Lazar, 7.a

Kdo sploh je Mitja Mahorič? Se nam lahko predstavite?

Sem fant, ki so se mu uresničile otroške sanje, da postanem nekdo, ki ga pozna širša okolica. Star sem 30 let. Že kot majhen deček sem se zelo rad vozil s kolesom. Pri svojih osmih letih sem imel priložnost, da sem šel v spremstvu starejše osebe na krajši

maraton, ki ga je takrat pripravljala kolesarski klub. Takrat sem si zaželel, da bi postal kolesar.

Ali opravljate zraven kolesarstva še kakšen drug poklic?

Ne. Končal sem srednjo elektro šolo, vendar nikoli nisem opravljal tega poklica.

Kaj pomeni biti profesionalni kolesar?

Da moraš vsak dan trenirati po programu, ki ti ga pripravi trener. In to ne glede na to, kakšno je vreme. Dnevno prevozim približno 180 km, zraven pa moram opraviti še vaje za ogrevanje in druge različne vaje. Tako trening traja več kot 7 – 8 ur. Če te zanima, ali mi za to plačajo, je moj odgovor – da. Vendar v tem delu ni lenarjenja – tu je garanje!

Kateri so do sedaj Vaši največji uspehi?

Najbolj ponosen sem na svoji zmagi na tekmovanjih leta 2003 in 2004 na Dirki po Sloveniji. Že kot 18 letni deček pa sem bil na svetovnem prvenstvu v Ekvadorju v mestu Quitu. Ne smem pa pozabiti tudi na 3. mesto na svetovnem prvenstvu v Madridu v Španiji.

Kakšni so Vaši cilji v letošnji sezoni?

Ponovna zmaga na Dirki Slovenije, ki je tudi pri nas medijsko najbolj odmevna in ena redkih, na kateri se lahko predstavim slovenski javnosti.

Katera etapa bo po Vašem mnenju odločila zmagovalca te dirke?

Končnega zmagovalca bo verjetno dala etapa na Vršič. Vendar še nikoli ni odločil zmagovalca samo ta kraljevski vzpon. Vsekakor pa upam, da bom jaz končni zmagovalec.

Koliko časa še mislite vrteti pedala?

Ker sem trenutno v dobri formi, na konec še ne mislim. Upam, da bom se s tem športom ukvarjal še kar nekaj časa.

Kaj pa prosti čas?

Tega je bolj malo. Preživim pa ga v družbi svojega dekleta Dunje in s psičko Kyro.

Želim Vam odlično športno formo in uspešno sezono. Hvala za Vaše odgovore.

Hvala za lepe želje.

Ko postaneš državni prvak

Sara Kovačič, 8.b

13 letni Urban Neudauer, učenec OŠ Olge Meglič, se je s tekmovanjem v znanju biologije prebil na prvo mesto, osvojil vse možne točke in s tem postal državni prvak.

Si se na samo tekmovanje prijavil z namenom, da dosežeš prvo mesto ali zgolj za zabavo?

Že sama biologija, kot predmet mi je zelo všeč, zato sem se prijavil z namenom, da izvem še več, da sam spoznam koliko znam. Poskusil sem srečo, hkrati pa sem se zabaval in se tudi veliko naučil.

Kako so potekale priprave?

Sprva nas je bilo zainteresiranih zelo veliko. Učiteljica, ga. Slavica Marušek, nam je razdelila naloge, s pomočjo katerih smo lahko vadili sami. Kasneje, nekaj tednov pred tekmovanjem samim, pa je nekaterim učencem interes upadel, saj so se začele skupne vaje z ga. Slavico Marušek. Vaje so potekale približno trikrat na teden po 45 minut.

Si zmago pričakoval?

V bistvu sem kot konkurenco poznal samo svoje sošolce, zato nisem imel posebnih pričakovanj, vendar zmage vseeno nisem pričakoval. Pričakoval sem nekje srednjo uvrstitev, vendar mi je bilo dovolj že to, da sem se tekmovanja lahko udeležil.

Ali učitelji in sošolci zdaj kaj drugače gledajo nate?

Ne, vsaj jaz nisem dobil takšnega občutka. V odnosih ni bilo velike spremembe, seveda so mi vsi čestitali in bili zame veseli, nihče pa ne gleda name drugače – kot na osebo.

So tvoje želje za naprej, da bi še obiskoval tekmovanja ter dosegal visoke uvrstitve?

Mislim da, saj me to veseli, še posebej zdaj, saj mi je ta uvrstitev dala zagon za naprej.

Zahvaljujem se ti za čas, ki si si ga vzel in ti želim, da bi užival tudi v svojih nadaljnjih uspehih.

Sem dobra potrošnica kulture...

Matic Samobor Gerl, 9.a

Na intervju sem povabil gospo Nevenko Gerl, dobitnico letošnje oljenke na področju kulture. Poglejmo, kaj nam ima povedati o svojih izkušnjah s kulturo. Lepo pozdravljena!

Zdravo. Nam lahko poveš, kdaj si krenila na kulturna pota?

V bistvu sploh ne vem, kdaj in kako. Različne oblike kulture so me spremljale že od otroštva. Že v osnovni šoli sem nastopala v gledaliških igrah, s sošolkami ustvarjala prizorčke, veliko sem brala in z veseljem likovno ustvarjala. Resnejše ukvarjanje s kulturo se je pri meni začelo v gimnaziji v gledališki skupini z Branko Bezeljak Glazer in v plesni skupini z Miro Mijačević.

Kakšen pa je tvoj odnos do kulture?

Zelo spoštujem ustvarjanje v kulturi na različnih področjih. Rada imam glasbo, znotraj glasbe pa različne glasbene zvrsti od klasike do jazza, od etno glasbe do dobrega rocka. Poslušati dober koncert je res užitek. Vesela sem, ker lahko v CID-u pomagam soustvarjati glasbeno ponudbo na Ptuj. Gledališče je vseskozi tisto področje, ki mi je najbližje. V gledališču sem sama kar precej časa posvetila delu z otroki in se zato tudi поблиžje spoznala tako z ustvarjalnim kot tudi organizacijskim delom. Vesela bi bila, če bi lahko bolj intenzivno spremljala gledališko dogajanje v Sloveniji. Več kot deset let sem se ukvarjala s sodobnim plesom, za kar mi je kasneje zmanjkalo časa. Še vedno pa rada obiščem dobro plesno predstavo. Sem ljubiteljica dobrih filmov in si stalno želim več časa za branje. Mislim, da sem kar dobra potrošnica kulture (smeh), majhen delček pa poskušam na področju kulture dodati tudi sama, predvsem pri delu z otroki in mladino.

Katere kulturne dejavnosti so ti najbolj pri srcu?

Najbolj mi je pri srcu gledališče. To je bila prva kulturna dejavnost v mojem življenju, ki me je očarala. Vse od prvih stikov z gledališčem se me je prišla želja po obiskovanju predstav in hkrati po lastnem ustvarjanju domišljijskega sveta, v katerem je vse mogoče. Z gledališčem je tesno povezana literatura in prepričana sem, da sem se večje uporabe jezika v največji meri naučila v otroštvu ob branju ogromnih količin knjig (smeh). Ples me je navdušil šele v srednji šoli, ko sem se soočila s sodobnim plesom. Bil je čisto drugačen od vsega, kar sem poznala pod pojmom ples in prepričana sem, da je bila ravno drugačnost tista, ki me je pritegnila. V najstniških letih so me zanimale samo čisto nove stvari. To je pomenilo, da sem si včasih v knjižnici izposodila knjigo, ki si je pred mano ni izposodil še nihče, čeprav me vsebina sama po sebi ni privlačila. Ob branju takih knjig sem se počutila kot raziskovalka neznanih dežel. Seveda v mojem vsakdanjem življenju igrata pomembno vlogo tudi glasba in film, s katerima sem praktično v dnevnem stiku.

Kakšni občutki so te spremljali ob prejemu oljenke?

Najprej sem bila prijetno presenečena, nato pa iskreno vesela.

Kaj bi ti svetovala mladim, ki si želijo po tvojih stopinjah?

Mislim, da imam veliko srečo, da se lahko poklicno ukvarjam s stvarmi, ki me res zanimajo in veselijo. Za to, da lahko uspešno delam to, kar me osrečuje, pa večino znanja pridobivam s stalnim izobraževanjem, predvsem izven formalnih okvirov. Kdor si želi delati na področju kulture ali na katerem koli drugem ustvarjalnem področju, mora biti pripravljen na stalno učenje, raziskovanje in hojo po neutrjenih poteh. Kdor si želi materialnega bogastva, se seveda na tako pot ne bo podal.

Gospa Nevenka Gerl je tudi – moja mama. Mama, saj veš, da sem ponosen nate in hvala ti, ker si mi bila tako dobra sogovornica v mojem prvem intervjuju.

Na Ptuju sem se vedno počutila kot da sem doma

Sara Ovčar, 7.a

Mlada Črničanka Maja Cigoj, ki je preteklo leto dopolnila 20 let, je zelo zaposlena. Postala je namreč Vinska kraljica 2005. Je skromna in marljivo opravlja vse svoje dolžnosti, ki jih je dobila kot Vinska kraljica. Velike uspehe je požela tudi zato, ker zna zabavati in razveseljevati ljudi okrog sebe.

Prosila bi te, če nam zaupaš nekaj podatkov o sebi.

Rojena sem 13.10.1985, stanujem v majhni vasi Črniče v Vipavski dolini. Oktobra sem začela s študijem agronomije na Biotehniški fakulteti v Ljubljani in temu posvečam tudi največ časa. Imam fanta Aljošo, kateri mi stoji zelo ob strani in me spremlja pri vseh nastopih. Zato sem mu zelo hvaležna. Poleg njega pa me zelo podpirata tudi starša, Silva in Jordan, ter brat Miha. Brez njihove spodbude in pomoči ne bi v življenju nikoli toliko dosegla. Njihova podpora mi pomeni največ.

Doma imate kmečki turizem. Si tudi doma tako dejavna kot v javnosti kot Vinska kraljica?

V javnosti sem bila lansko leto precej dejavna in potrudila se bom, da bom tudi letos, saj so mi poslanstvo Vinske kraljice podaljšali do oktobra. Vsekakor pa sem tudi doma že, odkar imam turistično kmetijo, zelo dejavna, saj največkrat pomagam staršema pri strežbi, pa tudi v kuhinji se dobro znajdem. Res pa je, da odkar študiram, sem veliko zdoma.

Ali so bile priprave na nastop za izbor Vinske kraljice dolge?

O tem, kdaj se bom prijavila za Vinsko kraljico, nisem razmišljala, čeprav sem čutila tiho željo po sodelovanju na takem tekmovanju. Ob trgatvi leta 2004 smo se v vinogradu slučajno pogovarjali o Vinski kraljici. Takrat sem v sebi začutila, da je sedaj pravi čas, da se prijavim na natečaj. Ko sem pogledala na internet, sem ugotovila, da imam samo še

dva dni časa, da pošljem svojo prijavo in morala sem kar pohiteti. Same priprave na izbor niso bile dolge, kajti Vinsko kraljico izberejo na podlagi znanja - vprašanj, katera pred izborom niso znana. Tako sem prebrala nekaj knjig o vinogradništvu in vinarstvu ter bolj sledila aktualnim dogodkom v politiki, saj je iz tega področja kar nekaj vprašanj. Drugih posebnih priprav ni bilo.

Kako je bilo, ko si stopila pred žirijo za sam izbor?

Pred samim izborom nisem imela treme. Po naključju so mene prvo poklicali pred žirijo in takrat sem šele začutila nekaj napetosti. Vendar sproščenost in dobra volja žirije sta me zelo pomirila. Vprašanj je bilo kar nekaj in bila so kar zahtevna. Žiriji sem odgovarjala na vprašanja dobro uro.

Kakšni so bili občutki, ko si izvedela za rezultate?

Za rezultate sem izvedela naslednji dan. Iz Pomurskega sejma me je poklicala vodja projekta in ko mi je dejala, naj odpremo steklenico vina in naj nazdravimo, sploh nisem mogla verjeti, da so izbrali mene. Prepričana sem bila, da ne bom izbrana, saj sem bila med 12 kandidatkami najmlajša, pa še več kot polovica deklet je bilo, ki so kandidirale že tretjič ali celo četrtič. Zato sem bila pridobljenega naziva še toliko bolj vesela.

Si že prej nastopala na podobni prireditvi?

Nikoli. Prvi nastop pa je najtežji, saj na začetku ne veš, kako se moraš pripraviti, kako te bodo ljudje sprejeli.... Vseeno pa imam iz prvega nastopa zelo lepe spomine.

Ali razmišljaš o tem, kako bo, ko boš predala krono?

Ja! Decembra sem veliko razmišljala o tem, kako bo, ko bom predala krono. Sploh nisem mogla verjeti, da se je leto tako obrnilo. Nato so me presenetili iz Pomurskega sejma s prošnjo, da sprejem poslanstvo še do oktobra meseca. Prevzel me je res dober občutek. Bil je eden izmed najlepših trenutkov, odkar imam ta naziv.

Ali nam lahko zaupaš načrte za prihodnost?

Sedaj študiram agronomijo. Rada bi ostala doma in nadaljevala delo mojih staršev. Vendar me mika tudi poklic profesorice strokovnih predmetov s področja vinogradništva in sadjarstva.

Če mi dovoliš, pa bi še nekaj dodala!

Največ nastopov sem imela ravno na Ptuju. Zelo sem hvaležna za gostoljubje, ki ste mi ga vedno izkazali. Nastopi pri vas so bili najprijetnejši, vedno sem se počutila, kot da sem doma.

ANEKDOTA

Albert Einstein je vsak dan potoval po svetu in v vsakem mestu je imel svoj govor. Predaval je že tolikokrat, da se je njegov šofer naučil njegov govor na pamet. Nekega dne pa ga je prosil: "Gospod Einstein, a bi midva enkrat zamenjala mesta in bi vi igrali mene, jaz pa bi igral vas?" Einstein je privolil: "Seveda Štefan, saj tudi jaz potrebujem nekaj počitka." Naslednje mesto je bilo Berlin in ko sta prispela, je šofer stopil na oder in začel Einsteinovo predavanje, nakar mu je nek radovednež postavil vprašanje. Šofer seveda odgovora ni vedel, pa se je znašel in mu odgovoril: "To vprašanje pa je tako láhko, da zna nanj odgovoriti še moj šofer."

Janezek je prišel v šolo, okoli ust pa je bil umazan od čokolade. "Le kaj bi ti rekel, če bi jaz prišla okoli ust namazana s čokolado?" ga je vprašala učiteljica. "Nič! Vljuden bi bil in bi molčal!"

Janezek mora za domačo nalogo napisati, kako bi bilo, če bi bil direktor. Naslednji dan pa pride v šolo s praznim zvezkom. Učitelj ga vpraša, kje ima domačo nalogo, Janezek pa odgovori: »Čakal sem tajnico.«

Kdaj je dva in dva pet?
Če ne znaš seštevati.

"Reci mi," vpraša učitelj, "če bi našel deset tisoč tolarjev, ali bi zadržal denar?"

"Seveda ne bi!"

"Odlično! To pa je poštenje! A kaj bi naredil z denarjem?"

"Porabil bi ga!"

Petošolci na ekskurziji v živalskem vrtu. Miloš nenadoma Borisu pripelje močno zaušnico.

"Kaj se pa tu dogaja!?" je zavpila učiteljica.

"Boris mi je rekel, da sem nilski konj!" je rekel Miloš.

"Kako, saj nisem nič slišala?" "To mi je rekel prejšnji teden, šele danes pa sem videl, kako izgleda nilski konj."

"In zakaj si spet dobil cvek v šoli?" oče razburjeno vpraša sina.

"Bil sem odločen, da nekoga ne bom zašpecal."

"In zato si dobil negativno? Koga pa si ščitil?"

"Učitelj je na vsak način hotel izvedeti, kdo je ubil Julija Cezarja."

Mlad učitelj želi poučevati moderno in učence motivirati za delo.

"Kako si predstavljate idealno šolo?" jih je vprašal.

"Zaprto!" zavpije Grega.

Stran pripravil:
Vinko Vicar

